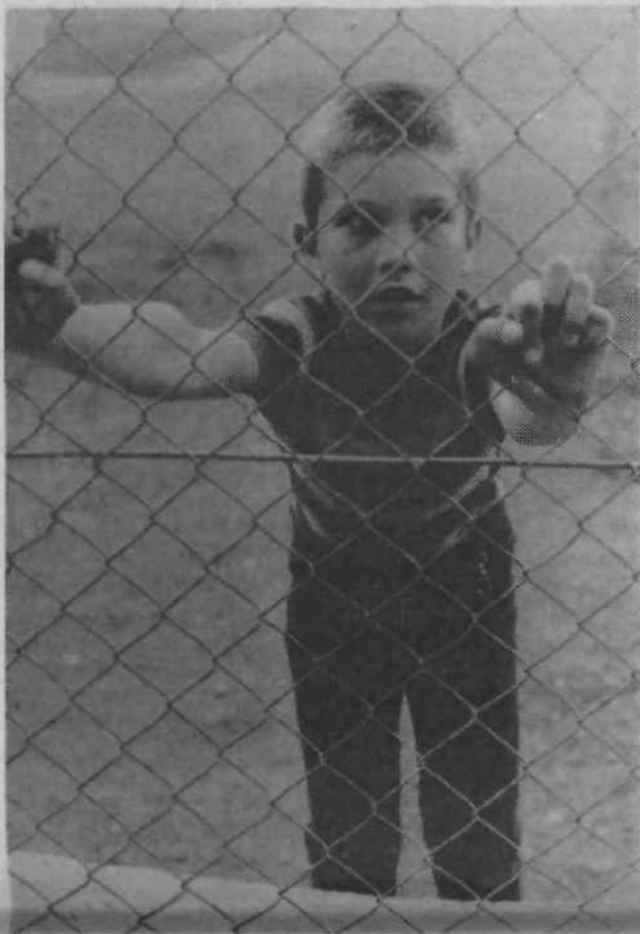

Varnost ima prednost

Zakaj ni v ograji okrog otroškega igrišča v Savskem naselju več vhodov?

V Savskem naselju je eno največjih športnih in otroških igrišč za Bežigradom. Obsega rokometno in košarkarsko igrišče, igrišče za med dvema ognjema, atletsko stezo, stezo za skok v daljavo, prostor za met krogle in igralne priprave. Na njem je tudi več klopi. Igrišče je bilo več let ograjeno z mrežasto ograjo, visoko en meter. Šolsko poslopje je zavarovano z visoko ograjo. Poleg tega se v igrišče vključuje še umetni hrib za sankanje in kotalkališče, ki pa ga večinoma uporabljajo za mali nogomet, čeprav ni ograjeno.

šče je bilo več let ograjeno z mrežasto ograjo, visoko en meter. Šolsko poslopje je zavarovano z visoko ograjo. Poleg tega se v igrišče vključuje še umetni hrib za sankanje in kotalkališče, ki pa ga večinoma uporabljajo za mali nogomet, čeprav ni ograjeno.

Sredi Savskega naselja, natančneje, ob Matjaževi ulici, imajo otroci čudovito ograjeno igrišče. Vse lepo in prav, le da ima visoka žična ograja en sam vhod in se otrokom, ki so od njega bolj oddaljeni, ne da hoditi okrog in okrog. Mladega moža na sliki smo ujeli pri razmišljanju ali naj se odloči za pešačenje do vhoda ali pa naj ograjo prepleza in tvega strgane hlače.

Slika: T. Bratko

NA OSNOVNI ŠOLI DANILE KUMAR

Kviz ob zaključku šolskega leta

Ob koncu šolskega leta skoraj vsi krožki in druge izvenšolske dejavnosti po šolah na nek način pokažejo rezultate svojega dela, najsi bo to s tekmovalni, razstavami ali kako drugače. Tako je storil tudi marksistični krožek na osnovni šoli Danile Kumar, ki ga je organizirala osnovna organizacija ZSMS Stožice.

Člani marksističnega krožka so organizirali tekmovanje učencev sedmih razredov v poznavanju našega družbenega sistema, zgodovine in narodnoosvobodilnega boja, dela mladinske organizacije na šoli, v krajevni skupnosti in na splošno. Poleg tega pa so kvizu dodali še nekaj športnih in zabavnih vprašanj.

Namen tekmovanja je bil seznaniti učence z našim samoupravnim sistemom, jih spodbuditi k razmišljanju o družbenih problemih in jih čim bolj množično vključiti v delo Zveze socialistične mladine Slovenije.

Kviz so organizirali učenci sami, pri tem so se zlasti izkazali Maja Bohorič, Bojana Klemenčič, Svetlana Obrenovič, Maja Štefelj, Milan Blas, Zoran Juras, Dragan Krstevski in Egon Žgajner, pomagali pa sta jim OO ZSMS Stožice in OŠ Danile Kumar.

Tekmovanje je bilo posvečeno dnevu mladosti in je sovpadalo s sprejemom pionirjev v mladinsko organizacijo. Zmagali so učenci 7. a razreda, vendar pa je bolj kot to po-

membno, da je ZSMS Stožice s tem kvizom pridobila nove aktivne člane, kar je bil tudi namen kviza. SAŠO JANKOVIČ

Ograja že pred leti ni imela odprtih vhodov, razen dveh pri poslopju vrtca. Ščasoma so si otroci, pa tudi odrasli, naredili dovolj velike luknje v mrežo, da so si omogočili prehod. Mreža se je zaradi tega prej raztrgala, tako da so jo letos po vsej dolžini obnovili. Odprt so pustili le en prehod, ki pa so si ga uporabniki že sami naredili. Tako otroci in odrasli, ki igrišče uporabljajo za nogomet, spet lezejo čez žično ograjo in trgajo hlače.

Zanimalo nas je, zakaj osnovna šola Boris Kidrič pri obnovitvi ograje ni upoštevala vsakdanjih poti, 'muh' otrok in odraslih. Še bolj zato, ker igrišče zaprtega tipa vsem otrokom ne ustreza. Na osnovni šoli Boris Kidrič so nam povedali, da so o tem problemu razmišljali že pred obnovitvijo ograje. Za zaprti tip igrišča so se odločili zaradi varnosti otrok. Igrišče je na dveh straneh obdano s prometno cesto, kot športni rekvizit pa otroci večinoma uporabljajo žogo. Tako so želeli preprečiti nenaadni nalet otroka pred vozilo. Seveda je sedaj vprašljivo ali bodo otroci te razloge upoštevali ali pa si bodo kmalu sami naredili prehode.

Problem predstavlja tudi postavitve zaščitne ograje, ki bo onemogočila razbijanje šip v bloku na Matjaževi 1-5. Resnici na ljubo naj povemo, da so te škode povzročili odrasli z igranjem nogometa, vendar se s problemom ukvarjajo že nekaj let, kljub prizadevanjem krajevne skupnosti, šole in hišnega sveta. Kot kaže pa se stvari premikajo na bolje, saj je telesnokulturna skupnost za postavitev visoke zaščitne ograje že odobrila 15.000 din, prispevati pa bodo morale še komunalna skupnost in skupnost za vzgojo in izobraževanje ter otroško varstvo.

D. B.

Plavalni tečaj pri Šternu

Zveza telesnokulturnih organizacij Bežigrad bo tudi letos organizirala plavalne tečaje za predšolske in šolske otroke ter za odrasle. Tečaji za otroke bodo popoldne od 9. do 11. ure, za odrasle pa zvečer od 18. do 20. ure. Tečajnina je 100 in 200 dinarjev. Tečaji bodo na kopališču pri Šternu in sicer od 25. junija do 13. julija ter od 16. julija do 3. avgusta.

Vse informacije dobite na ZKO Bežigrad, Staničeva 41, telefon 312-176.

Na našo sliko, objavljeno v prejšnji številki, smo dobili precej duhovitih podnapisov in najboljše objavljamo:

«Če se bo bencin spet podražil, bo treba dvigniti tudi ceno peteršiljčka, saj ga z avtom vozim na trg».

FEDOR MIKLIČ

«V Tolminu sploh ne štejejo denarja, ga raje shranijo v košare za smeti».

ALENKA SALIR

«Ker ni kupca ni denarja, za to tudi ni za kofetok».

PAVLA ŠUŠTERŠIČ

«Oj, kje so časi, ko smo prodajali radiček; takrat sem imela ta velik tošel».

IZTOK GUBANC

»Zelo smo veseli, da ste prišli«

Delavci osnovne šole Franceta Bevka pri Slovencih v Italiji

Delavci osnovne šole Franceta Bevka smo se že nekajkrat srečali s Slovenci, ki žive v Italiji. Pred tremi leti so nas obiskali dijaki slovenskega učiteljskega iz Trsta, v tem šolskem letu pa smo se dvakrat na Tržaško namenili mi.

Neko decembrsko soboto smo se s posebnim avtom odpeljali proti Trstu. Ustavili smo se na Bazovici ter se ob spomeniku s komemoracijo ter vencem poklonili bazovskim in drugim žrtvam fašizma med Primorskih Slovinci. Kosovelova pesem o brinovki je obudila pretresljiv spomin na vse, ki so kot Slovenci postali žrtve fašizma:

Strel v tišino;
droben curek krvi;
brinovka
obleži, obleži.

Zvečer smo si v slovenskem gledališču v Trstu ogledali Goldenjivega Nergača. Za marsikoga je bilo srečanje s tržaškimi gledališničniki v lepo urejeni stavbi slovenskega narodnega gledališča prvo ter pravo presenečenje. Po končani predstavi je ena od igralk navdušeno povedala: »Zelo smo veseli, da ste prišli!«

Na svoji poti smo se ustavili še v prijetni vaški gostilni v Šempolaju. Gostoljubljen sprejem ter prijetna domača govorica v primorskem narječju se nam je prav prilagela.

Drugič smo se letos srečali s Slovenci v Italiji 20. maja. Delegacija naše šole se je odzvala povabilu slovenske osnovne šole na Opčinah, da se udeležijo poimenovanja šole po slovenskem kulturnem in političnem delavcu Francetu Bevku, vnetem zagovorniku in branilcu pravic primorskih Slovincov.

Zvedeli smo, da ima openska slovenska šola letos 127 učencev od 1. do 5. razreda. To je največja slovenska osnovna šola na Tržaškem. Na Opčinah se je pouk v slovenščini začel že leta 1862. Po prihodu fašizma na oblast pa so ga ukinitili. To je bilo 1926. leta. Ponovno so se slovenski otroci učili v svojem materinem jeziku spet leta 1945. Takrat je v opensko slovensko osnovno šolo hodilo 217 učencev.

Šola doslej ni imela posebnega imena. Nekaj let je trajalo, da so uredili vse potrebno za poimenovanje. Krona teh prizadevanj je bila slovenska pririditev v letošnji majski nedelji. Ob poimenovanju je bilo čutili navdušenje in zanos. Kot eno

NA GOSPODARSKEM RAZSTAVIŠČU

Salon pohištva

Na Gospodarskem razstavišču je bil od 5. do 10. junija, Salon pohištva '79, na katerem je razstavljalo nad sto organizacij združenega dela. Razstavili so pohištvo in opremo za najrazličnejše namene. Predstavili so se tudi proizvajalci dekorativnih tkanin, svetil, okovja in dekorativnih predmetov ter materialov, tako da je lahko potrošnik dobil res celoviti pregled nad ponudbo naše pohištvene in stanovanjske opreme. V času sejma je bilo jugoslovansko posvetovanje na temo kvalitete pohištva, na katerem so posebno poudarili odnos med proizvajalci in potrošniki.

D. B.

bitje se je velika množica gledalcev in poslušalcev odzivala vsakomur, ki je recitiral, pel ali jim spregovoril. Pozdrave in dobre želje, ki smo jih openski šoli in Openčanom prenesli iz Ljubljane, s šole Franceta Bevka, so sprejeli z navdušenim ploskanjem. V spomin smo šoli podarili knjigo Zakladi Slovenije.

To srečanje med delavci, učenci ter starši dveh osnovnih šol, ki nosita ime Franceta Bevka, ni bilo zadnje. Z njim je bil dan začetek našega, upamo da uspešnega, sodelovanja.

S temi stiki želimo poglobljati vezi z našimi rojaki onstran meje. Poglavito pa je, da naše stike s Slovenci v Italiji dopolnimo in razširimo, da jih ne omejimo samo na nakupe v tržaških trgovinah. Trst ni le mesto, kjer so doma in v katerem žive Slovenci, ki so v preteklosti skupaj z drugimi Slovenci doživljali enako ali podobna usoda, ki imajo svoje gledališča, svoje šole, svoje vsakdanje skrbi. Slovenci, ki trdoživno ohranjajo in krepijo svojo narodnost.

Naši obiski so jim morda majhna podbuda, za nas pa je prijetno spoznanje, da se veselijo naših obiskov.

Še to: V septembru načrtuje naša sindikalna organizacija izlet v Beneško Slovenijo. Obiskali bomo Videm, Čedad, Ukve in druge kraje.

PAVLA SAMUDA

V PROSTEM ČASU

Mojster za metulje, ure in starine

Vsakdo se trudi, da bi prosti čas preživel tako, da bi se sprostil, se odpočil in si nabral novih moči za delo. Eni hodijo v hribe, drugi zbirajo znamke, Boštjan Dobovšek pa se je posvetil zbiranju metuljev in restavracijstvu.

Boštjan je bežigranski obrtnik, ki se je sicer izučil za elektromehanika, vendar pa se je kasneje prekalificiral v kovinostugarja in sedaj že sedem let nadaljuje tradicijo očetove delavnice na Ježici. Nekako istočasno z obrtjo je začel tudi svojo restavracijsko kariero, če si dovolimo, da tako imenujemo njegov konjiček, njegovo strast.

Začelo se je z uro, staro in polomljeno. Take ni mogel obesiti na steno in začel jo je popravljati. Delo je dobro opravil in vest o tem se je hitro razširila med ljubitelji starin, ki jih je vse več med nami. Eden med njimi je nadobudnega Boštjana vzel v svoje »varstvo« in ga vpeljal v skrivnosti različnih stilov. Mladega fanta je umetnost vse bolj pritegovala in vas prosti čas je namenil izpopolnjevanju. Teorijo, ki jo je nabral v knjigah, je potem praktično preizkusil na polomljenih skrinjah, omarah in urah, in danes ni predmeta, ki ga ne bi mogel obnoviti.

Nek Dobovškov znanec je imel doma baročno omaro in ko mu je mizar izdelal še drugo, imitacijo prve, je poprosil Boštjana, naj mu naredi okovje zanjo. Boštjan je narisal vzorec in potem iztolkel ter izstržil željeno okovje. Na svoje delo je kmalu pozabil.

Pred časom pa je bil spet pri svojem znanecu, in ko je občudoval omare, ter se čudil dobro ohranjenemu okovju, se mu je ta zasmeljal: »Kaj se delaš

nevednega, saj si vendar ti sam naredil to okovje!« Verjetno bi tako okovje, kot ga zna izdelati mojster Dobovšek, ki je sicer kooperant tovarne Eian, za katero struži uteži za dvigavanje, s pridom uporabile tudi tiste naše tovarne, ki delajo večino svojega pohištva za izvoz.

Medtem ko sva sedela v sobi, oveseni z različnimi predmeti, med katerimi je največ ur, ki jih je Boštjan restavriral za svoje prijatelje, se je oglasila melodija. Prihajala je iz piščali, ogromne stenske ure, stare okoli dvesto let, ki je bila izdelana nekje pri Slovenskih Konjicah in kakšne so le še štiri v vsej Sloveniji. Ura je kot glasbena skrinja opremljena z dvoglasnimi piščalci in igra osem različnih melodij. Ko jo je Dobovšek dobil v popravilo, so bile vse piščali razlepljene in bila je močno poškodovana. Z vztrajnim delom mu jo je uspelo popraviti tako, da spet igra slovenske melodije.

Razen ur, ki jih najraje popravlja, se loti tudi restavracije skrinj, svečnikov, raznih posod in monštranc. Restavriral je tudi že glasbeno omaro v Ločici pri Vranskem, in to tako uspešno, da so po njenih melodijah fantje korajžno zabijali pete ob pod in so mladenkam pri polkah rdela lica. Popravil je tudi že polifon in kot kaže se Boštjan najraje loti tistih popravil, ki so najbolj zapletena.

Razen restavracijstva pa ima še druge konjičke. Ko je bil mlajši, je čebelaril, sedaj pa goji rože in zbira metulje, med katerimi je nekaj izredno lepih in zanimivih primerkov. Kot pravi, je vsak metulj umetnina narave, saj niti dva nista popolnoma enaka. In Boštjan se umetninam ne more upreti.

C. B.

Boštjan Dobovšek